«و السمع من الاذن»

پس وقتی می فرماید : (بالنور سَمِع) معلوم می شود این نور غیر از نور حسی است . در دیدن غیر ازاین نور یک نور حسی هم کار می کند اما در شنیدن نور حسی نیست اما آن نور هست . آن نور شادی همین چیزی است که نفس را سال می کند . خود شنیدن همان، دل دادن و گوش کردن حرف است . خود شنیدن در همان موظن را سال صوت حاضر می شود . اذل من صوت را در موطنش می شنوم نه دم گوشم . اذل می فهمد که صدا دور بود یا نزدیک . پس نفس همان جا حاضر می شود نه این که صرفا صوت بیایی و به گوش برسد . اذل در همین روایت ادامه می دهند : « **و السمع من الأذن و الشم من الانف** » اگر من روح لطیفی داشته باشم وقتی در اتاقی دارم حرف می زنم ، اگر کسی پشت در گوش ایستاده باشد ، متوجه می شوم .

بازبینی #1
ایجاد شده 16 مارس 2025 16:48:42 توسط ... .
به روزرسانی شده 16 مارس 2025 16:48:52 توسط ... .